

Aranyi László

Örömtelen csoda

A költő teremt. Bár teremtményei legtöbbször satnya, idétlen gnómok, de vannak. Léteznek. Lélegzetük felszítja a megátalkodott jó-rossz helyi értéké hűlt, szétszórt paraszát. Nicsak, itt a fej, a tor, a potroh, farka visszataszító nyúlvány; megtagadott kéziratfalka bolyong a költői életmű halmazában, poros asztalfiók-pellengéren öntörvényű életre kárhozva a teremtői szándék ellenére. Aztán megdől az árbo, a fedélköz recseg-zokog, falánk hulló-Ősök mélybe rántják a kísértethajót. Megérint a tökély, Istent idéző hibátlan mű formálódik, ihletett pillanat-rügyből kibomló kehely. A költő céltalan bolyong és sír, tudja, a hívást nem érdemli meg. Elmaradt gázszámlát fizet, nagyfröccsök között, söntéspultra támaszkodva méltatlanokat tűr maga mellett, akit utál, még azt is átkarolja. Az emberiség ellenségkép. Némán, paranoiásan gyűlöl mindent, mindenkit. Csak egyvalakinek szólt a bohócmaskarák közül, de mind ment. Torz teremtményei közé kerül a meglelt Grál, az asztalfiókba. Ami kiragadta, fölemelte rég tovaszállt, örömtelen a csoda.

Az alkimista

Birtokomban a Bölcsek Köve,
bitorlok égi-földi hatalmat;
kriptaéhes maradvány követ,
testem-lelkem magam mögött hagytam.
Épít-ront, mi retortákban fő,
ám mohó szibarita-csáp elér,
így hitvány porrá omlik a kő,
s aláhull, ki Istenhez felért.

Balogh István:
Pandora

A Teremtő

„Christus verus Luciferus.”

Ákása-krónika,
a Föld régi testesüléseit,
Hold-, Nap- és Szaturnuszállapotát felidézi,
majd Lemúria hó-lég-vízből képződött,
s Atlantisz megszilárduló testű emberét...

Isten mindenütt jelen van,
érzéketlen türelemként... Ő a szeretet is,
melynek az átélt csak alantas, földi mása.
teremtménye immár teremtő;
útjának határozott irányt ad Lucifer lázadása.
Félszeg, tűnő isten-mosoly otrombán megmunkált köveken,
ha zsákmánnyal tér meg a törzsétől elbitangolt barbár,
mikor szellemeket szólít, poklokat igaz
a Beavatott.

Béres János:
Cselló

